

Дослідження педагогічного оптимізму свідчать про те, що для його формування одного тільки позитивного погляду на життя недостатньо. Оптимізм може бути по справжньому корисним, якщо він пов'язаний із навчально-виховною діяльністю. Позитивне сприйняття майбутнього робить життя оптимістів кращим тому, що спонукає їх до певних дій. Так, якщо викладач хоче оволодіти перевагами позитивного зворотного зв'язку, він має саме займатися педагогічним оптимізмом. Мова тут йде про оптимізм як складову спрямованості особистості (диспозиційний педагогічний оптимізм).

Отже, викладачу важливо формувати педагогічний оптимізм як властивість своєї особистості. Феномен педагогічного оптимізму потребує подальшого дослідження його змістовних характеристик, умов формування, засобів оптимальної реалізації в сучасному навчально-виховному процесі.

*Чужикова В. Г., канд. пед. наук, доцент
кафедри педагогіки та психології*

МОДЕЛЬ ПРОДУКТИВНОГО ВИКЛАДАННЯ У СИСТЕМІ ПРАВОВИХ ДИСЦИПЛІН

У формі компетентності в навчально-пізнавальній діяльності сучасного спеціаліста правознавця конче важливо розпізнавати три основні блоки:

- когнітивний, що пов'язаний із знаннями та способами їх отримання;
- діяльнісний, який зумовлює процес становлення вмінь і навичок через отримання знань і способів реалізації умінь;
- особистісний, який передбачає, що оволодіння знаннями, вміннями та навичками створює належні умови для становлення та розвитку особистісних мотивів соціально-активної діяльності.

Взаємодія між цими блоками є не лише можливою, а й необхідною через упровадження в освітній процес технологій, інновацій, методик, підходів.

На сьогоднішній день накопичено великий досвід розробки педагогічних технологій, і серед них продуктивна педагогічна

технологія, автором якої є видатний український учений — І.П. Підласий. Основою названої вище технології є: знання законів, умов і факторів, які забезпечують приріст продукту технології та вміння викладача правильно їх враховувати та враховувати їх дію. Ця технологія спрямована на засвоєння продуктивних знань, умінь і навичок, а результатом цього процесу є відповідне глибоке їх засвоєння. Продукт, на думку вченого, є комплексом органічно поєднаних якостей, створених працею викладача та власною працею студента. Навчальний продукт — це не тільки результат, а й умова процесу навчальної діяльності.

Інноваційність продуктивної педагогіки полягає в оновленні та удосконаленні методів навчання, мотивації, ціле покладання. Метою такого навчання є отримання продукту максимальної кількості і якості за мінімальний час. Це досить нелегка справа і тому передбачає глибоку відповідальність за організацію процесу навчання. Продуктивне навчання передбачає проходження семи етапів чітко зпрогнозованої, цілеспрямованої практичної взаємодії викладача і студента. Втім кожному з них передбачається обов'язкова, діагностика та моніторинг сформованих знань і навичок слухачів, що гарантує стабільність такого навчання. В основі першого етапу навчання лежить пропедевтична практика, в ході якої слід перевірити існуючі опорні знання, що є конче потрібними для вивчення нового матеріалу. Наступні етапи включають орієнтацію та презентацію необхідної навчальної діяльності. При цьому обов'язковим є пояснення слухачам мети, завдання, об'єму та структури подальшої роботи. Також важливо інформувати аудиторію про способи визначення результатів навчання, презентувати важливі приклади майбутньої діяльності студентів, в ході чого викладачеві варто з'ясувати готовність студентів, приступити до практичної апробації навчального матеріалу. Наступні етапи продуктивного навчання несуть в собі організацію практичної діяльності. За своєю спрямованістю вона передбачає різні види діяльності та роботи з навчальним матеріалом, як викладача так і студента. Керована практика передбачає перше практичне застосування знань, умінь і навичок студентів під керівництвом викладача. Цей вид роботи дає можливість на конкретних прикладах викладачеві разом із студентами коментувати і розглядати необхідні приклади. Незалежна практика — закріплює отримані таким чином знання та сформовані внаслідок цього вміння, надає можливість самостійно мислити, діяти одноосібно і в команді. Завершальним етапом є домашня самостійна практична діяльність студента у формі завдань — продуктів, які

передбачають застосування навичок та вмінь, а відтак отримування професійної компетентності.

Наведена вище етапність опанування знань, умінь та навичок є виключно важливим аргументом щодо переходу викладання у ВНЗ на рівень сучасних вимог.

Література

1. Подласый И. П. Продуктивная педагогика: Книга для учителя. — М.: Народное образование, 2003. — 496 с.
2. Чужикова В. Г. Методика викладання права: Навч. посіб. — К.: КНЕУ, 2009. — 425 с.

Шаталова Л. М., асистент
кафедри теорії та історії держави і права

ФОРМУВАННЯ ТЕОРЕТИЧНОГО КОМПОНЕНТА ПРАВОВОЇ КУЛЬТУРИ СТУДЕНТІВ У ПРОЦЕСІ ВИКЛАДАННЯ ДИСЦИПЛІНИ «ПРАВОВИЗНАВСТВО»

Цінність вивчення правознавства полягає у формуванні у майбутніх фахівців-економістів системи духовних та матеріальних цінностей у правовій сфері, духовно-правового стану готовності особи до правомірної поведінки, підвищенні рівня правових знань, їх правосвідомості, правової культури, що є необхідною умовою життєдіяльності громадянина.

Проблеми формування правової культури студентів у процесі викладання правознавства полягають у таких чинниках: важке засвоєння студентами-економістами гуманітарних наук; зниження інтересу до вивчення дисципліни через змістовне перевантаження; переведення дисципліни до групи дисциплін за вибором навчального закладу, підсумковим контролем яких є залік; різний рівень знань студентів; наявність правового нігілізму.

До навчальної програми дисципліни включені теми, які стосуються теоретичних основ, проблемні питання галузей права,